

“GÖRMEDİĞİME İNANMAM” DİYENLER

Malûmdur ki, insan görme duyusu ile sadece maddî ve cismanî varlıkları görür. Hâlbuki melâike, ruhaniyet, elektrik, yerçekimi, cazibe ve dafia gibi nice hakikatler vardır ki bunlar ne görülürler, ne de işitilirler.

Varlık âlemi sadece beş duyu ile hissedilenlerden ibaret değildir. Bu hakikatten gaflet eden bir kısım insanlar; "Görmediğime inanmam" diyerek bütün varlık âlemini sadece gördükleri eşyaya münhasır kılmakla büyük bir hataya düşerler. Hâlbuki görünmemek olmamaya delil olamaz. Bu âlemde görmediklerimiz gördüklerimizden çok daha fazladır. Hatta insan vücudunda akıl, hayal, hafıza gibi görünmeyen hakikatler, görünenlerden kat kat ziyadedir.

"Görmediğim şeye inanmam" safsatasının altında aklın vazifesini göze yükleme hurafesi yatmaktadır. Hâlbuki insandaki her bir duyu ayrı bir âlemin kapısını açar; birinin vazifesi diğerinden beklenemez. Meselâ göz, kulağın; burun, dilin vazifesini göremez. İnsan, gözü ile ne yemeğin tadına, ne bülbülün sesine, ne de gülün kokusuna bakabilir. Göz bu azaların bile vazifelerini yapmaktan aciz iken, elbette aklın vazifesini hiç yüklenemez.

Fabrikaları çalıştıran, karanlıkları aydınlatan ve sayısız işleri yapan elektrik de görülmemektedir. Medeniyet harikalarına vesile olan insanın aklı ve ruhu da görülmemektedir. Ama bunların varlığını da kimse inkâr edemiyor.

Bir insanın, kudret mu'cizesi olan şu muhteşem kâinatı seyir ve temaşa ettiği halde, onun san'atkârını "göremiyorum" diye inkâra kalkışması büyük bir hezeyandır.